

ĀBRAHĀMA SĒKLA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec 16:8, 5Moz 28:1, 15; Jer 1:8, 1Moz 6:5, Jņ 10:27, 28; Gal 3:26–29, Rm 4:16, 17.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā.” (1Pēt 2:9)

“**K**ādu dienu kādā mazā pilsētiņā pulkstenis juveliera veikala skatlogā apstājās piecpadsmīt minūtes pirms deviņiem. Daudzi pilsoņi šajā pulkstenī skatījās pareizu laiku. Tajā rītā strādājošie skatījās logā un redzēja, ka ir tikai bez piecpadsmīt deviņi. Bērni ceļā uz skolu bija pārsteigti, uzzinot, ka viņiem vēl ir daudz laika. Daudzi cilvēki tajā rītā kavēja, jo mazais pulkstenis juveliera veikalā bija apstājies.” (C. L. Paddock, *God's Minutes* (Nashville, TN: Southern Publishing Association, 1965), p. 244, adaptēts.)

Cik precīzs senā Israēla kļūdas attēlojums! Kungs nolika Israēlu “tautu vidū” (Ec 5:5) – stratēģiskā vietā starp trim kontinentiem (Āfrika, Eiropa, Āzija). Viņiem bija jābūt par pasaules garīgo “pulksteni”.

Tomēr Israēls līdzīgi minētajam pulkstenim juveliera veikalā kaut kādā ziņā apstājās. Tomēr tā nebija pilnīga izgāšanās. Toreiz, tāpat kā tagad, Dievam ir uzticīgais atlikums. Mūsu pētījums šajā nedēļā pievērsīsies Dieva patiesā Israēla identitātei un lomai visos laikmetos, arī mūsdienās.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kādus derības apsolījumus Kungs izteica Israēlam? Kādi nosacījumi nāca tiem līdzī? Cik veiksmīgi tauta mājoja šajos apsolījumos? Kas notika, kad viņi nepaklausīja?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. maijā.

“Starp visām tautām..”

“Jo tu esi Tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta; tevi Tas Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam kļūtu par īpašuma tautu starp visām tautām, kas vien ir virs zemes.” (5Moz 7:6)

Par to nav šaubu – Kungs īpaši izraudzīja ebreju tautu kā Savus īpašus pārstāvjus virs zemes. Vārds, kas tulkots kā “īpašums” augstāk minētajā pantā, ir “segulah” un tas var nozīmēt “vērtīgs īpašums” vai “sevišķs dārgums”. Svarīgi arī atcerēties, ka šī izvēle bija pilnībā Dieva darbība, Viņa žēlastības izpausme. Pašos cilvēkos nebija nekā, kas viņus padarītu par šīs žēlastības cienīgiem. Un arī nevarēja būt, jo žēlastība nāk nepelnīti.

Izlasi Ec 16:8. Kā tas palīdz izskaidrot to, ka Kungs izvēlējās Israēlu? _____

“Kāpēc Jahve izvēlējās Israēlu? Tas bija neizprotami. Viņi bija neliela ļaužu grupa bez izcilas kultūras vai prestiža. Šai tautai nebija īpašu iezīmju, kas pamatotu šādu izvēli. Izvēle bija tikai un vienīgi Dieva rīcība. [...] Augstākais iemesls šādai izvēlei ir dievišķās mīlestības noslēpums. Tomēr fakts ir, ka Dievs mīlēja Israēlu un to izvēlējās, ar to parādot cieņu pret tēviem doto apsolījumu. [...] Tauta bija izvēlēta Jahves mīlestības dēļ. Tā bija atbrīvota no Ēģiptes verdzības, atklājoties Jahves spēkam. Lai tā aptver šos lieliskos faktus, un tā sapratīs, ka patiešām ir svēta un īpaši dārga tauta. Tāpēc jebkura tās tieksme atnest tik cēlu statusu bija ārkārtīgi nosodāma.” (J. A. Thompson “Deuteronomy” (London: Inter-Varsity Press, 1974), pp. 130, 131)

Saskaņā ar dievišķo plānu israēliešiem bija jābūt gan ķēnišķai, gan priesteru ciltij. Viņiem ļaunajā pasaulē bija jābūt ķēniņiem – gan morāliem, gan garīgiem – tādā ziņā, ka viņiem ir jāgūst virsroka pār grēka valstību (Atkl 20:6). Kā priesteriem viņiem bija jātuvojas Kungam lūgšanā, slavēšanā un ar upuriem. Kā starpniekiem starp Dievu un pagāniem viņiem bija jākalpo kā skolotājiem, sludinātājiem un praviešiem un bija jābūt par svētas dzīves paraugu – par Debesu patiesās reliģijas izskaidrotājiem.

Pārdomā frāzi šodienas pantā, kurā Kungs atklāj, ka viņiem jābūt “pāri visām tautām virs zemes” (NKJV). Pārdomājot visu, ko Vārds māca par pazemības tikumu un lepnības bīstamību, kā tu domā, ko šis pants nozīmē? Kādā veidā viņiem bija jābūt “pāri” visām tautām? Vai mums vajadzētu šo domu attiecināt arī uz sevi kā draudzi? Ja jā, tad kā?

Zemes darījums (1Moz 35:12)

Apsolījums, ka Dieva tautai, Israēlam, tiks dota zeme, vispirms tika dots Ābrahāmam un tad atkārtots Īzākam un Jēkabam. Jāzeps uz nāves gultas atkārtoja šo apsolījumu (1Moz 50:24). Dievs tomēr informēja Ābrahāmu, ka paies “četršimt gadu”, līdz Ābrahāma sēkla iegūs īpašumā zemi (1Moz 15:13, 16). Apsolījuma piepildīšanās sākās Mozus un Jozuas dienās. Mozus atkārtoja dievišķo pavēli: “Redzi, Es esmu nodevis šo zemi jūsu rokās, ejiet un iegūstiet sev par īpašumu šo zemi.” (5Moz 1:8)

Izlasi 5Moz 28:1, 15. Kas ir ietverts šajos vārdos? Īsāk sakot, zeme viņiem tiks dota kā daļa no derības. Derība ietver pienākumus. Kādi bija Israēla pienākumi? _____

5Moz 28. nodaļas pirmā daļa uzskaita svētības, ko Israēls saņems, ja sekos Dieva gribai. Pārējā nodaļa runā par lāstiem, kas pār viņiem nāks, ja viņi nesekos tai. Šie lāsti bija “lielākoties, kaut arī ne pilnībā, vienkārši iespēja grēkam pašam īstenot ļaunās sekas. [...] ‘Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu.’ (Gal 6:8) Līdzīgi ūdenim, kas, atstāts savā vaļā, nepārstās tecēt, kamēr nebūs satecējis līdz noteiktam līmenim, līdzīgi pulkstenim, kas, atstāts savā vaļā, nepārstās iet uz priekšu, kamēr pats nebūs pilnībā izbeidzies, līdzīgi kokam, kas, atstāts augam savā vaļā, nevar nest atbilstošus augļus, tā arī grēkam ir līmenis, līdz kam tecēt, ceļš, ko noiet, auglis, ko nobriedināt, un visu šo lietu ‘gals ir nāve’ (Rm 6:21).” (“The Pulpit Commentary: Deuteronomy”, H. D. M. Spence and Joseph S. Exell, eds. (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1890), vol. 3, p. 439)

Neskatoties uz visiem zemes apsolījumiem, šie apsolījumi nebija bez nosacījumiem. Tie bija kā derības daļa. Israēlam bija jāizpilda savs uzdevums darījumā. Ja ne, tad apsolījumi varēja tikt atcelti. Kungs to ļoti saprotami paskaidroja vairākas reizes: ja viņi nepaklausīs, zeme viņiem tiks atņemta. Izlasi 3Moz 26:27–33. Ir grūti iedomāties, ka Kungs šos vārdus būtu varējis izteikt vēl skaidrāk.

Kā kristieši mēs gaidām, kad saņemsim apsolīto zemi jaunajās debesīs un uz jaunās zemes. Tā mums ir apsolīta, tieši tāpat kā laicīgā Apsolītā zeme ebrejiem. Atšķirība tomēr ir tā, ka tad, kad mēs tur reiz nonāksim, to nebūs iespējams pazaudēt (Dan 7:18). Vienlaikus ir arī nosacījumi, lai mēs tur nokļūtu. Kā tu saproti, kādi ir šie nosacījumi, īpaši glābšanas ticībā kontekstā? _____

Israēls un derība

“Bet tie Man neklausīja un neatvēra savas ausis, bet staigāja ikviens pēc savas jaunās sirds nepielaidības. Tādēļ Es piepildīju viņu vidū visus šās derības draudu vārdus, ko Es tiem biju pavēlējis un ko tie nebija turējuši.” (Jer 11:8)

Izlasī augstāk minēto pantu. Kungs ziņo, ka Viņš “piepildīs viņu vidū visus šās derības draudu vārdus”. Viņš runā par kaut ko sliktu! Lai gan mēs sliecamies par derību domāt kā par labu piedāvājumu, ir arī otra puse. Šis princips bija redzams pie Noa. Dievs piedāvāja Noa kaut ko brīnišķīgu – paglābšanu no iznīcības; bet viņam, lai saņemtu Dieva žēlastības svētības, bija jāpaklausīja. Ja viņš to nedarīs, tad piepildīsies derības otra puse.

Salīdzini augstāk minēto pantu ar 1Moz 6:5 attiecībā uz pirmsplūdu pasauli. Kāda ir paralēle? Ko šie panti stāsta par to, cik svarīgi ir, ka mēs kontrolējam savas domas?

Diemžēl Israēla tautas vēsture galvenokārt ir atkārtota atkrišana, kam seko dievišķa tiesa, nožēla un paklausības periods. Tikai īsu brīdi Dāvida un Salamana vadībā viņi pārvaldīja visu apsolīto teritoriju.

Izlasī šos pantus no Jeremijas grāmatas par Israēla atkrišanu. “Un Viņš turpināja: ‘Kad vīrs atlaiž savu sievu un tā iziet pie cita vīra, vai viņš var atkal to ņemt atpakaļ? Vai tāda zeme netiktu sagandēta? Bet tu esi netikla bijusi ar daudzziem, taču atgriezies atkal pie Manis!’ saka Tas Kungs. [...] ‘Bet vai! Kā sieva ir neuzticīga savam draugam, tā arī jūs Man esat bijuši neuzticīgi, Israēla nams!’ saka Tas Kungs.” (Jer 3:1, 20)

Tas runā par tematu, kas aizskarts jau iepriekš: derība, ko Dievs grib ar mums, nav tikai kāda auksta, formāla vienošanās starp darījuma partneriem, kas cenšas sev panākt labāku risinājumu. Derības attiecības ir nodošanās, tik nopietna un svēta kā laulība, un tieši tāpēc Kungs izmanto šādu salīdzinājumu.

Doma ir tāda, ka Israēla atkrišana nesakņojās nepaklausībā, bet gan salauztās personīgās attiecībās ar Kungu. Sekas bija nepaklausība, kas beigās izsauca pār viņiem sodu.

Kāpēc kristīgajā dzīvē tik svarīgs ir personīgais jeb attiecību aspekts? Kāpēc tad, ja mūsu attiecības ar Dievu nav pareizas, mēs sliecamies iekrist grēkā un nepaklausībā? Ko tu atbildētu kādam uz šādu jautājumu: “Kā es varu izveidot dziļas, mīlošas attiecības ar Dievu?”

Atlikums

Neskatoties uz Israēla atkārtoto atkrišanas ciklu, dievišķo tiesu un nožēlu, kāda cerība ir atrodamā šajos pantos?

Jes 4:3 _____

Mih 4:6, 7 _____

Cef 3:12, 13 _____

Lai gan Dieva plānu senajam Israēlam sabojāja nepaklausība, tas nekad netika pilnībā atcelts. Starp nezālēm vēl joprojām auga dažas puķes. Daudzi Vecās Derības pravieši runā par uzticīgo atlikumu, ko Dievs gribēja sapulcināt zem sevis kā jauku buketi.

Dieva nolūks, radot un saglabājot uzticīgo atlikumu, bija tāds pats, kāds tas būtu bijis visam Israēlam – izmantot viņus kā Savus dievišķi ieceltos instrumentus, lai pasludinātu “tautām Manu godību” (Jes 66:19). Ar šo instrumentu palīdzību citi pievienosies uzticīgajiem, lai “pielūgtu Ķēniņu” (Zah 14:16). Lai cik slikta bija situācija, Dievam vienmēr atradās uzticīgi ļaudis, kas, neskatoties uz atkrišanu Dieva izraudzīto ļaužu rindās, saglabāja savu aicinājumu un izredzētību (2Pēt 1:10). Citiem vārdiem, lai arī kādas bija tautas nepilnības kopumā, vēl joprojām bija tādi, kas centās saglabāt savu derības mērķi, cik vien labi viņi varēja (sk., piemēram, 1ķēn 19:14–18). Lai gan viņi varbūt cieta kopā ar visu tautu (tiekot aizvesti gūstā), viņiem piederēs augstākais un galējais derības apsolījums – mūžīgā dzīvība.

Izlasī Jņ 10:27, 28. Ko Jēzus šeit pasaka? Attiecini Viņa vārdus un tajos ietvertos apsolījumus uz situāciju, kur senais Israēls atkrīt. Kā šie vārdi paskaidro uzticīgā atlikuma eksistenci? _____

Pirms dažiem gadiem kāda jauna sieviete pilnībā atstāja kristīgo ticību – galvenokārt tāpēc, ka viņa bija zaudējusi drosmi grēka, atkrišanas un liekulības dēļ, ko pieredzēja vietējā draudzē. “Šie cilvēki nebija labi kristieši,” viņa teica, izmantojot to kā aizbildinājumu, lai visu pamestu. Ņemot vērā mūsu šodienas pētījuma principus, kāpēc viņas aizbildinājums bija tik vājš? _____

Garīgais Israēls

Lai arī kādas bija senā Israēla kļūdas un neizdošanās, Kungs vēl nebija atmetis Savu plānu radīt uzticīgu tautu, kas Viņam kalpo. Patiesībā Vecā Derība norāda uz laiku, kad Kungs radīs garīgu Israēlu, uzticīgu ticīgo kopienu, kas sastāvēs no jūdiem un pagāniem un kas turpinās evaņģēlija sludināšanas darbu pasaulē. Laipni lūdzu agrīnajā draudzē!

Izlasi Gal 3:26–29 un atbildi uz jautājumiem:

1. Par kādu apsolījumu Pāvils runā 29. pantā? _____

_____

2. Kas ir galvenais elements, kas padara cilvēku par šo apsolījumu mantinieku? (Gal 3:26)

_____

3. Kāpēc Pāvils salauž dzimumu, tautību un sociālā statusa barjeras? _____

_____

4. Ko nozīmē būt "vienam Kristū"? _____

_____

5. Izlasi Rm 4:16, 17. Kā šie panti palīdz mums saprast, ko Pāvils saka Gal 3:26–29? _____

_____

Kā Ābrahāma dēls Kristus īpašā ziņā kļūva par derības apsolījumu mantinieku. Kristībās mēs kļūstam par Kristus cilts locekli un ar Viņa starpniecību iegūstam tiesības piedalīties apsolījumos, kas tika doti Ābrahāmam. Līdz ar to viss, ko Dievs ir apsolījis Ābrahāmam, ir atrodams Kristū, un apsolījumi kļūst par mūsējiem ne tautības, rases vai dzimuma dēļ, bet žēlastībā, ko Dievs izlej pār mums, pateicoties mūsu ticībai.

"Ābrahāmam un viņa dzimumam apsolītā dāvana neaptvēra tikai Kānaānas zemi, bet visu pasauli, tā kā to paskaidroja apustulis: 'Tātad nevis bauslibā dibināts Ābrahāmam vai viņa pēcnācējiem dotais apsolījums, ka viņš iemantos pasauli, bet ticības taisnībā.' (Rm 4:13) Un Bībele skaidri māca, ka Ābrahāmam dotie apsolījumi tiks piepildīti ar Kristu. [...] [Ticīgie kļūst] par mantiniekiem 'neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam' zemē, kas ir atbrīvota no grēka lāsta (1Pēt 1:4)." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši", 170. lpp.) Šis apsolījums piepildīsies burtiski, kad svētie dzīvos uz jaunās zemes mūžīgi kopā ar Kristu (Dan 7:27).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļas “Kunga vīnadārzs” (15.–22. lpp.), “Cerība pagāniem” (367.–378. lpp.) un “Israēla nams” (703.–721. lpp.).

“Dievs neatzīst nekādu tautību, rasu vai šķiru sadalījumu, jo Viņš ir visas cilvēces Radītājs. Ar radīšanu un atpestīšanu visi cilvēki ir iekļauti vienā ģimenē. Kristus nāca, lai noārdītu ikkatru šķirošo sienu un atvērtu ikvienu nodalījumu tempļa pagalmos, lai katra dvēsele varētu brīvi pieiet pie Dieva. Viņa mīlestība ir tik plaša, dziļa un pāri plūstoša, ka iespiežas it visur. Tā atbrīvo sātana iespaida piekrāptos ļaudis un nostāda tos Dieva troņa tuvumā, ko apņēma apsoliņumam varavīksne. Kristū vairs nepastāv atsevišķi ne jūdus, ne grieķis, ne kalps, ne svabadais.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 369., 370. lpp.)

Izlasi 1Pēt 2:9, 10 un atklāj četrus nosaukumus, ko Pēteris attiecina uz draudzi. Lielākā daļa no tiem atspoguļojas šajos Vecās Derības pantos, kas attiecas uz Israēlu: 2Moz 19:6 un Jes 43:20. Ko uzsver katrs no šiem pantiem par draudzes attiecībām ar Dievu? (Piemēram, nosaukums “izredzēta tauta” uzsver faktu, ka Dievs ir izraudzījis draudzi un Viņam ir īpašs nolūks attiecībā uz to.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Senajā Israēlā priesteri pienesa dzīvnieku upurus, kas norādīja uz Mesiju. Kāda veida “upuri” jāpienes draudzes locekļiem kā ķēnišķīgās priesterības locekļiem? (1Pēt 2:5)

2. Dievs nošķīra Israēlu no pasaules, lai tas varētu būt svēta tauta. Viņiem bija arī jādalās glābšanas patiesībās ar pasauli. Tas pats attiecas uz draudzi mūsdienās. Kā ir iespējams būt atšķirtam no visas pasaules un vienlaikus nest pasaulei evaņģēliju? Kā Israēla pieredze un Jēzus piemērs palīdz mums atbildēt uz šo jautājumu?

3. Senajā Israēlā Dievs vienmēr saglabāja atlikumu. Pakavējieties domās par Eliju un atlikumu, kas pastāvēja viņa laikā (1ķēn 19. nodaļa; īpašu uzmanību pievērst 18. pantam). Kāpēc bieži vien ir vieglāk būt Dievam uzticīgam pasaulīgu cilvēku vidū nekā atkritušu draudzes locekļu vidū?

KOPSAVILKUMS:

Dieva patiesais Israēls (pirms vai pēc krusta) ir ticības Israēls, cilvēki, kas dzīvo garīgās derības attiecībās ar Viņu. Tie darbojas kā Viņa pārstāvji, nesot pasaulei Viņa glābjošās žēlastības evaņģēliju.